

dr Krzysztof Fiedukiewicz

AUTOREFERAT

Posiadane dyplomy, stopnie naukowe

- Dyplom ukończenia z wyróżnieniem Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu w klasie fagotu prof. Stanisława Lecha – Wrocław, 27 czerwca 1991.
- Dyplom nadania stopnia doktora sztuki muzycznej w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka, specjalność gra na fagocie – Katowice, 24 września 2013.

Tytuł rozprawy doktorskiej: *Twórczość kameralna na fagot i instrumenty smyczkowe przełomu XVIII i XIX wieku w kontekście założeń formalnych i stylistycznych epoki. Studium wybranych utworów Carla Stamitza, Francois Devienne'a, Georga Abrahama Schneidera i Antonina Reichy.*

Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych i artystycznych

- Państwowa Szkoła Muzyczna II st. im. Ryszarda Bukowskiego we Wrocławiu
1992-1998 na stanowisku nauczyciela gry na fagocie
- Ogólnokształcąca Szkoła Muzyczna I i II stopnia im. Karola Szymanowskiego we Wrocławiu
1996-1998 na stanowisku nauczyciela gry na fagocie
- Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach
2006-2008 w niepełnym wymiarze godzin
2008-2014 na stanowisku asystenta
2014 – do dnia dzisiejszego na stanowisku adiunkta
- Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach
1993 – do dnia dzisiejszego na stanowisku fagocista – I głos

Osiągnięcie wynikające z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2016 r. poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016 r. poz. 1311.)

Zapis audio wykonania *Koncertu w trzech częściach na fagot solo z towarzyszeniem orkiestry symfonicznej Witolda Friemanna*, które odbyło się 12.10.2017 roku w Sali Koncertowej Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach w ramach Uroczystej Inauguracji Roku Akademickiego 2017/2018.

Wykonawcy: Akademicka Orkiestra Symfoniczna Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach
Szymon Bywalec – dyrygent
Krzysztof Fiedukiewicz - fagot

Omawiając wyżej wymienione dzieło, uważam za zasadne w pierwszej kolejności przybliżyć postać i twórczość Witolda Friemanna. Mimo, iż w szerokiej perspektywie nie miał on w polskiej historii muzyki znaczącej roli, to dla środowiska skupionego wokół katowickiej Akademii Muzycznej jest on do dzisiaj postacią zasługującą na szczególną uwagę i pamięć. Urodził się 20 sierpnia 1889 roku w Koninie. Kompozycji uczył się u dwóch wybitnych pedagogów przełomu XIX i XX wieku: Zygmunta Noskowskiego w Warszawie i Maxa Regera w Lipsku. Friemann był postrzegany przez siebie współczesnych nie tylko jako utalentowany kompozytor, ale również jako wybitny koncertujący pianista oraz animator życia artystycznego. Właśnie ta ostatnia z wymienionych aktywności sprowadziła kompozytora do Katowic, gdzie w latach 1928-1933 podjął się zadania stworzenia struktur polskiego szkolnictwa muzycznego na terenie Śląska. Był założycielem dwóch szkół muzycznych: Polskiego Konserwatorium Muzycznego oraz istniejącej przy nim Wojskowej Szkoły Muzycznej. Szkoły te po II Wojnie Światowej zostały przekształcone w dzisiejszą Akademię Muzyczną im. Karola Szymanowskiego w Katowicach. Miejsce jakie zajmuje Witold Friemann w historii uczelni, w której jestem zatrudniony, stanowi dla mnie – fagocisty znaczący bodziec dla odkrywania i popularyzacji jego twórczości z udziałem fagotu, na którą składają się dwa koncerty solowe oraz kilka kompozycji kameralnych.

Nagranie jest rejestracją koncertu będącego częścią Uroczystej Inauguracji Roku Akademickiego 2017/2018. Odbyła się ona 12 października 2017 roku w Sali Koncertowej Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach. Uczestnikami koncertu była Akademicka Orkiestra Symfoniczna im. Karola Szymanowskiego pod dyrekcją Szymona Bywalca oraz ja w charakterze solisty. Wykonanie *Koncertu w trzech częściach na fagot solo*

i orkiestrę symfoniczną Witolda Friemanna było zwieńczeniem mojej długiej pracy naukowo-badawczej mającej na celu ponowne odkrycie tej kompozycji i przystosowanie jej do wykonania orkiestrowego. Z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, że koncert ukończony w Laskach 11 maja 1963 roku był wykonany tylko raz - 13 maja 1967 roku w obecnym Uniwersytecie Muzycznym im. Fryderyka Chopina w Warszawie, podczas monograficznego koncertu poświęconego twórczości Witolda Friemanna. Wykonano wówczas tylko jedną część koncertu w wersji w fortepianem, a wykonawcą partii solowej był Kazimierz Piwkowski dla którego koncert został napisany. Kompozycja ta nie była nigdy wydana drukiem, a materiały nutowe znajdują się w posiadaniu rodziny kompozytora oraz Biblioteki Narodowej w Warszawie. Dzięki uprzejmości wnuczki kompozytora, pani Haliny Błęzień-Białobrzskiej wszedłem w posiadanie rękopisu partytury Koncertu i uzyskałem zgodę na jego opracowanie i publiczne wykonanie. Do sporządzenia wersji orkiestrowej posłużyły mi dwa materiały źródłowe: wymieniony wyżej rękopis partytury oraz znajdujący się w Bibliotece Narodowej szkic fortepianowy. Dzięki relacjom Adama Mitschy zawartymi w książce *Witold Friemann – Życie i twórczość* (Zeszyt Naukowy nr. 17 wydany przez Akademię Muzyczna w Katowicach) wiadomo, że metodą pracy nad utworami orkiestrowymi Witolda Friemanna, było stworzenie w pierwszej kolejności szkicu fortepianowego, a dopiero w dalszej kolejności zorkiestrowanej partytury. Dokładna analiza obu źródeł wykazała wiele nieścisłości dotyczących w szczególności zmian tonacji i metrum w poszczególnych fragmentach, oraz w samej warstwie tekstowej utworu. Sugerowało to, iż koncepcja kompozytora ulegała stopniowej krystalizacji, aż do momentu ukończenia dzieła. Sytuacja ta zmusiła mnie i dyrygenta koncertu Szymona Bywalca, do wprowadzenia szeregu drobnych korekt, mających na celu jak najdoskonalsze przygotowanie materiału orkiestrowego do publicznego wykonania. Korekty dotyczyły głównie:

- ujednolicenia artykulacji jednorodnych motywów melodycznych występujących w różnych partiach instrumentalnych;
- częściowej zmiany rejestrów w instrumentach smyczkowych, w celu uzyskania bardziej korzystnego efektu brzmieniowego;
- sporadyczne zmiany tekstowe wynikające z rozbieżności pomiędzy partyturą, a wyciągiem fortepianowym;
- korekty dynamiczne optymalizujące brzmienie poszczególnych instrumentów adekwatnie do zastosowanego rejestru.

Zmiany te, pozwoliły na uzyskanie przejrzystego i jednorodnego od strony artykulacyjnej i dźwiękowej materiału, zarówno partii solowej jak i poszczególnych głosów orkiestrowych.

Koncert w trzech częściach na fagot solo i orkiestrę symfoniczną jest jednym z dwóch utworów Witolda Friemanna, w którym fagot pełni rolę instrumentu solowego. Drugą kompozycją jest *Koncert podwójny na dwa fagoty* z roku 1968 wydany przez Polskie Wydawnictwo Muzyczne. Kompozytor napisał oba koncerty w schyłkowym okresie twórczości, w czasie kiedy już od wielu lat prowadził ustabilizowane zawodowo i artystycznie życie w Laskach pod Warszawą. Charakteryzując ogólnie twórczość Friemanna należy zauważyć, że mimo trwającej ponad sześćdziesiąt lat działalności kompozytorskiej, pozostał on stylistycznym konserwatystą, niechętnie ulegającym nowym pojawiającym się w muzyce polskiej i światowej tendencjom. Utwór ma trzyczęściową formę klasycznego koncertu instrumentalnego, chętnie stosowaną przez Friemanna również w koncertach przeznaczonych na inne instrumenty. Skala trudności partii solowej pozwala przypuszczać, iż kompozytor nie traktuje fagotu jako instrumentu wirtuozowskiego. Wykorzystuje on natomiast doskonale jego bogate możliwości artykulacyjne i wyrazowe z dużym wyczuciem różnicując charakter brzmienia w zależności od rejestrów instrumentu.

Budowa części pierwszej zawierającej dwa tematy o zróżnicowanym charakterze, skonstruowana jest na zasadzie dialogu segmentów orkiestrowych z solowymi kadencjami fagotu. Temat pierwszy – *misterioso* eksponowany przez fagot wykorzystuje unikatowe brzmienie artykulacji staccato w dolnym rejestrze naturalnie nadającej aurę tajemniczości. Zupełnie inny charakter ma kantylenowy drugi temat – *sonoro*. Fagot prezentuje się tutaj w wysokim rejestrze gdzie uzyskanie głośnego brzmienia i idealnego legato nie stanowi dla solisty żadnego problemu. Nadając poszczególnym tematom swoistego charakteru, kompozytor zaprezentował wnikliwą znajomość specyfiki brzmieniowej instrumentu solowego. W partiach orkiestrowych fagot stanowi niemalże jedno z ogniw orkiestry pełniąc w obszernych fragmentach funkcję kontrapunktyczną, natomiast w odcinkach kadencyjnych solista ma możliwość zaprezentowania pełnych możliwości wyrazowych instrumentu. Elementem formotwórczym kadencji jest melodia oparta na pochodach sekundowych, pogrupowanych naprzemiennie w regularne i nieregularne grupy rytmiczne. Dla wzmocnienia wyrazu kompozytor zdecydował się na zastosowanie interwałów dysonansowych, zwłaszcza sekundy zwiększonej i septymy. Podobny zabieg można zaobserwować w warstwie harmoniczej, gdzie pozornie przejrzysta tonalność dur-moll, została wzbogacona licznymi alteracjami i chromatykami dla uzyskania większego wyrazu

emocjonalnego. Część pierwszą kończy motoryczna, efektowna coda, w której kompozytor rozładowuje wszystkie zwarte w niej napięcia.

Witold Friemann w swojej twórczości wielokrotnie pokazał wielkie zamiłowanie do liryki wokalne. Przez całe swoje życie skomponował około 400 pieśni do tekstów autorów polskich i zagranicznych, które wykonywane były przez wybitnych śpiewaków. Zachowało się do dnia dzisiejszego nagranie pieśni *Cudne oczy* w wykonaniu Ady Sari. To zamiłowanie do liryki znalazło swoje odbicie w muzyce instrumentalnej, w której to kompozytor chętnie wykorzystywał gatunki ściśle związane z muzyką wokalną. Bardzo typowym tego przykładem jest druga część Koncertu – *Dumka*. W tej krótkiej części solista ma doskonałą okazję do zaprezentowania niewątpliwych walorów lirycznych fagotu. Friemann dokonał tutaj ciekawego eksperymentu sonorystycznego spajając barwę instrumentu solowego z niskimi instrumentami smyczkowymi aby uzyskać zamierzony, oryginalny efekt brzmieniowy. Prosta harmonia zniekształcana jest przez sporadyczne dysonansowe interwencje instrumentów dętych.

Inną charakterystyczną cechą twórczości Witolda Friemanna, było szerokie nawiązywanie do elementów polskiego folkloru. Na szczególną uwagę zasługują jego polonezy, krakowiaki a zwłaszcza mazurki. Były one spotykane głównie w utworach fortepianowych, choć regułą było również nadawanie formy tanecznej częściom koncertów instrumentalnych. *Mazurek* to ostatnie ogniwo koncertu fagotowego. W przeciwieństwie do dwóch pierwszych części, w których dominuje melodyka i harmonia, w trzeciej to rytm staje się głównym środkiem wyrazowym. Friemann biorąc za punkt wyjścia oryginalny rytm mazurka opracowuje go, modyfikując w dowolny dla siebie sposób, aby uzyskać efekt maksymalnej żywiowości. Celowi temu służą również liczne modulacje prostych motywów melodycznych oraz częste zmiany tonacji, które wyjątkowo chętnie stosuje kompozytor w tej części.

W polskiej literaturze fagotowej, koncerty solowe stanowią jedynie niewielki margines będący dopełnieniem głównego jej nurtu jakim jest twórczość kameralna. Współcześnie ugruntowaną pozycję mają w zasadzie tylko dwa koncerty: Michała Spisaka i Andrzeja Panufnika. W związku z tym, fakt ponownego odkrycia Koncertu fagotowego Witolda Friemanna, wydaje się zasługiwać na szczególną uwagę. Mimo niewątpliwych walorów artystycznych, w moim przekonaniu kompozycja ta może również służyć jako wartościowy materiał edukacyjny, kształtujący wrażliwość muzyczną i piękno fagotowego brzmienia. Okolicznością sprzyjającą popularyzacji Koncertu powinno być opracowanie go w wersji z fortepianem, którego to zadania zamierzam się w niedługim czasie podjąć. W moim

wykonaniu, którego dokonałem z Akademicką Orkiestrą Symfoniczną im. K. Szymanowskiego pod dyrekcją Szymona Bywalca, starałem się jak najwierniej odczytać intencje kompozytora, dokładnie analizując jego liczne oznaczenia zawarte w partyturze. Chciałem zwłaszcza wydobyć na plan pierwszy różnorodność wyrazową fagotu oraz pokazać bogactwo jego brzmienia. Ogromną pracę w tym kierunku wykonał również dyrygent Szymon Bywalec, a także studenci uczestniczący w całym przedsięwzięciu, za co im serdecznie dziękuję.

Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo – badawczych i artystycznych

Moja trwająca już blisko 26 lat działalność zawodowa opiera się na dwóch przenikających się wzajemnie płaszczyznach. Pierwsza, to różnorodna aktywność jako wykonawcy – przede wszystkim muzyka orkiestrowego, ale również solisty i kameralisty. Druga, to szeroko rozumiana praca naukowo-pedagogiczna skupiona głównie wokół Akademii Muzycznej w Katowicach. Już podczas studiów we wrocławskiej Akademii Muzycznej współpracowałem z renomowaną Orkiestrą Kameralną *Leopoldinum*, prowadzoną wtedy przez Karola Teutscha, a następnie przez Jana Staniendę. Współpraca ta, pozwoliła mi na zgromadzenie odpowiedniego doświadczenia orkiestrowego, które zapoczątkowało w niedługim czasie, gdy w 1993 roku podjąłem pracę fagocisty w Narodowej Orkiestrze Symfonicznej Polskiego Radia w Katowicach. Fakt wejścia w skład tego zespołu, uważam za jeden z najistotniejszych czynników determinujących mój rozwój jako instrumentalisty i pedagoga. Codzienna współpraca ze znakomitymi muzykami z orkiestry oraz regularny kontakt z wybitnymi dyrygentami i solistami, zmusza mnie w dalszym ciągu do intensywnej pracy nad doskonaleniem swoich kwalifikacji, jak i rozwojem świadomości muzycznej. Celowi temu służyły również liczne kursy mistrzowskie w jakich brałem udział:

- Wakacyjny Kurs Interpretacji w Dusznikach Zdroju – 1994 – prof. Fritz Essmann
- Internationalen Sommerakademie Salzburg – 1995 – prof. Klaus Thunemann
- Warsztaty Fagotowe w Kaliszu – 2009 – prof. Marc Engelhardt
- XV Letnia Międzynarodowa Akademia Muzyki Dawnej w Wilanowie - 2006 – Eckhard Lenzing – fagot barokowy

Nabycie umiejętności gry na fagocie barokowym było moim świadomym zamierzeniem. Możliwość wspólnego występowania z muzykami specjalizującymi się w grze na oryginalnych instrumentach z epoki, stanowi dla mnie bardzo inspirującą okoliczność pogłębiającą moją wiedzę na temat praktyki wykonawstwa historycznego.

Od wielu lat regularnie współpracuję z Orkiestrą Kameralną Miasta Tychy AUKSO. Kontakt z tym zespołem oraz jego dyrektorem Markiem Mosiem, byłym prymariuszem Kwartetu Śląskiego, daje mi wiele inspiracji w mojej działalności kameralnej. Stanowi ona kolejną istotną część mojej aktywności zawodowej. Ideą przyświecającą mi w kameralistyce jest znalezienie jak najszerszego kontekstu, w jakim wykorzystywany jest fagot oraz wynikające z tego poszukiwanie jego odmiennej roli w zależności od obsady wykonawczej i różnorodnej stylistyki. Moja regularna działalność koncertowa z kwartetem smyczkowym *Four Strings*, złożonym z muzyków katowickiego NOSPR, doprowadziła do poszerzenia repertuaru i pogłębienia mojej wiedzy na temat korelacji fagotu i instrumentów smyczkowych. Zwieńczeniem mojej pracy badawczej w tym kierunku, była rozprawa doktorska, której tytuł przytaczam we wstępnej części autoreferatu. Uważam, że dla każdego muzyka grającego w orkiestrze, kameralistyka stanowi doskonale uzupełnienie podnoszące poziom warsztatu orkiestrowego. Wykształcenie w instrumentalistcie nawyków typowych dla wykonawstwa kameralnego, przynosi duże korzyści przy realizacji fragmentów ansamblowych będącym nieodzownym elementem repertuaru symfonicznego. Mając to na uwadze chętnie podejmuję się udziału w odbywających się regularnie koncertach z cyklu *NOSPR kameralnie*, oraz licznych Festiwalach Muzyki Kameralnej organizowanych przez Akademię Muzyczną w Katowicach.

Kolejnym obszarem mojej aktywności wykonawczej, są występy w charakterze solisty. Mimo, iż fagot nie należy do popularnych instrumentów solowych, to w swojej dotychczasowej karierze miałem wiele okazji, aby zmierzyć się utworami przeznaczonymi na fagot z towarzyszeniem orkiestry. Niejednokrotnie wiązało się to z dokonywaniem prawykonań lub pierwszych polskich realizacji współczesnych koncertów fagotowych. Do najważniejszych moich dokonań w tej dziedzinie zaliczam:

- 1993 - prawykonanie Koncertu fagotowego Jacka Rogali z towarzyszeniem Orkiestry Symfonicznej Filharmonii Jeleniogórskiej pod dyr. Tadeusza Wicherka w ramach *Jeleniogórskiego Festiwalu Muzycznego*
- 1993 – powtórzenie koncertu w ramach festiwalu *Warszawska Jesień*
- 1996 – ponowne wykonanie Koncertu fagotowego Jacka Rogali z towarzyszeniem Orkiestry Filharmonii Śląskiej pod dyr. Jerzego Swobody w ramach festiwalu *Śląskie dni muzyki współczesnej*

- 2008 - pierwsze polskie wykonanie Koncertu fagotowego Andrzeja Panufnika z towarzyszeniem NOSPR w Katowicach pod dyr. Jerzego Maksymiuka w ramach festiwalu *Musica Polonica Nowa*
- 2017 – orkiestrowe prawykonanie Koncertu fagotowego Witolda Friemanna z towarzyszeniem Akademickiej Orkiestry Symfonicznej Akademii Muzycznej w Katowicach pod dyr. Szymona Bywalca

Działalnością o szczególnym znaczeniu na rzecz zachowania spuścizny kompozytorów polskich w kontekście ich twórczości fagotowej, są nagrania archiwalne, których byłem wykonawcą w charakterze solisty. Na przestrzeni lat dokonałem rejestracji archiwalnej dla Polskiego Radia trzech polskich koncertów fagotowych:

- 1996 – Jacek Rogala – Koncert fagotowy; Radiowa Orkiestra Symfoniczna w Krakowie, dyrygent Jacek Rogala
- 2012 – Andrzej Panufnik – Koncert fagotowy; Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach, dyrygent Michał Klauza
- 2018 – Witold Friemann - Koncert fagotowy; Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach, dyrygent Szymon Bywalec

Drugą płaszczyzną, na której oparte jest również ważne ogniwo mojej działalności zawodowej, to pedagogika. Jak już wcześniej zaznaczyłem, wykonawstwo artystyczne i praca naukowo-pedagogiczna w moim przekonaniu wzajemnie się uzupełniają. Indywidualna relacja pomiędzy nauczycielem a studentem, będąca podstawą kształcenia instrumentalistów w uczelni artystycznej powoduje, iż pedagog w naturalny sposób staje się wzorcem dla swojego podopiecznego, zarówno w sferze wiedzy teoretycznej, jak również umiejętności praktycznych. W swojej pracy pedagogicznej staram się przekazywać moim studentom wiedzę, którą w dalszym ciągu pogłębiam podczas gry w orkiestrze czy zespołach kameralnych. Efekty mojej pracy są weryfikowane poprzez nagrody, które zdobyli moi podopieczni na konkursach krajowych i zagranicznych:

- Złoty Finalista – VIII International Music Competition and Festival for Soloists and Chamber Groups – Słowenia - kwiecień, 2016
- Wyróżnienie – X Konkurs Interpretacji Muzycznej – Krasieczyn, kwiecień 2016
- Brązowy Medal – II Międzynarodowy Konkurs Instrumentów Dętych *Finalis* - Białystok, 2017
- Wyróżnienie - XII Konkurs Interpretacji Muzycznej – Krasieczyn, marzec 2018

Moja działalność pedagogiczna wykracza również poza mury Akademii Muzycznej w Katowicach. Staram się utrzymywać stałe, wzajemne relacje ze szkołami muzycznymi stopnia podstawowego i średniego z regionu Śląska. Biorę udział w konsultacjach i warsztatach odbywających się na zaproszenie szkół z Wadowic, Rybnika, Żor i Sosnowca. Dają mi one możliwość opieki merytorycznej nad uczniami, a jednocześnie pozwalają na ocenę postępów w edukacji potencjalnych kandydatów na studia w katowickiej uczelni. Dopełnieniem pracy pedagogicznej nie związanej bezpośrednio z zatrudnieniem w Akademii Muzycznej w Katowicach są kursy mistrzowskie, które od wielu lat prowadzę w ramach Letniej Akademii Instrumentów Dętych w Myśliborzu. Jest to bardzo przydatna inicjatywa o charakterze ogólnopolskim, do udziału w której są zapraszani wykładowcy o ugruntowanej pozycji w środowisku krajowym i zagranicznym. Inny charakter ma Festiwal Fagotowy w Wadowicach. Jest to nowa funkcjonująca od dwóch lat inicjatywa, w której pełnię rolę jurora, wykładowcy i wykonawcy podczas jednego z festiwalowych koncertów. Praca z młodymi fagocistami przynosi mi wiele satysfakcji. Z zadowoleniem obserwuję ich entuzjastyczne podejście do instrumentu, a także postępy w grze .

Bezpośrednio z pedagogiką powiązana jest moja działalność naukowa. Realizuję ją między innymi wygłaszając referaty na licznych sesjach i konferencjach naukowych. Oto kilka tematów prezentowanych przeze mnie wykładów:

- *Twórczość na instrumenty dęte kompozytorów polskich XX wieku żyjących na emigracji* - w ramach Sesji naukowej *Instrumenty dęte w twórczości kompozytorów polskich XX wieku* - Akademia Muzyczna w Katowicach
- *Historia fagotu* - w ramach warsztatów w PSM I i II st. w Wadowicach
- *Muzyka na fagot i instrumenty smyczkowe z przełomu XVIII i XIX wieku* - w ramach I Międzynarodowej Konferencji Klarinetowo-Fagotowej, *Klarinet i fagot kameralnie*. Akademia Muzyczna w Katowicach
- *Oddychanie na fagocie – fakty i mity* - w ramach warsztatów *Pracownia Fagocisty*, Akademia Muzyczna w Poznaniu

Kolejne pole mojej aktywności zawodowej wiąże się z pracą organizacyjną jako Koordynatora Akademickiej Orkiestry Symfonicznej im. Karola Szymanowskiego. Od początku mojego zatrudnienia w Akademii Muzycznej w Katowicach, do moich obowiązków należało przygotowywanie grupy instrumentów dętych do projektów koncertowych orkiestry akademickiej. Niezmiernie przydatne w tym zakresie okazało się moje wieloletnie doświadczenie zdobyte w pracy w NOSPR w Katowicach. Satysfakcjonujące efekty mojej

działalności spowodowały, iż dwukrotnie - w roku akademickim 2009/2010 oraz od 2016 do dnia dzisiejszego władze uczelni powierzyły mi pełnienie funkcji Koordynatora Akademickiej Orkiestry Symfonicznej. W konsekwencji wyżej wymienionych działań, miałem możliwość prowadzenia prób sekcyjnych z grupą instrumentów dętych drewnianych w kilku projektach Młodej Filharmonii AUKSO i Polskiej Orkiestry *Sinfonia Iuventus*.

Ostatnim obszarem mojej działalności zawodowej jest uczestnictwo w pracach jury licznych konkursów krajowych i międzynarodowych. Fakt zapraszania mnie do udziału w tych gremiach, traktuję jako wielki zaszczyt i uhonorowanie mojej dotychczasowej pracy jako pedagoga i instrumentalisty. Zostałem zaproszony do udziału w pracach jury takich konkursów jak:

- VIII Międzynarodowy Konkurs Instrumentów Dętych, Wrocław – 2014
- X Międzynarodowy Konkurs Interpretacji Muzycznej, Przemyśl – 2016
- XI Międzynarodowy Konkurs Interpretacji dla Instrumentów Dętych, Brno – 2016
- XII Międzynarodowy Konkurs Muzyczny im. M. Spisaka – Dąbrowa Górnicza - 2018

Przez całe moje zawodowe życie, we wszystkich poczynaniach, których się podejmowałem, przyświecała mi zawsze idea ciągłego rozwoju. Nie unikałem nigdy poważnych wyzwań zarówno jako wykonawca, jak również jako pedagog. Starłem się jednocześnie być kreatywny i chętnie sięgałem po nowatorskie idee oparte na współczesnych zdobyczach nauki. Dzisiejsze czasy, moim zdaniem wymagają właśnie takiej postawy, aby sprostać kryteriom wyznaczanym przez dynamicznie zmieniający się świat. Mimo to uważam, że nie można jednocześnie zapominać o dokonaniach przeszłości. Zwłaszcza w dziedzinie muzyki na przestrzeni lat nagromadziło się wiele wartościowych rzeczy, bez których nasze dzisiejsze działania byłyby bezwartościowe. Dlatego z wielką uwagą i determinacją sięgam wstecz, próbując wydobywać na światło dzienne dzieła niesłusznie zapomniane. Mam wielką nadzieję, że w ślad za odnalezionym niedawno przeze mnie Koncertem fagotowym Witolda Friemanna, pojawią się nowe odkrycia i wkrótce polska literatura muzyczna wzbogaci się o kolejne niezastąpione dzieła.

Krzysztof Fiedulowiec